

ไทยโพสต์

อิสรภาพแห่งความคิด

ปฏิรูปโครงสร้างค่าจ้างถึงเวลาทบทวนหรือยัง

มี ประเด็นที่น่าสนใจจากวันกรรมกรสากล หรือวันแรงงานแห่งชาติ วันที่ 1 พฤษภาคม 2560 ที่เพิ่งผ่านไป จากข้อเสนอของกลุ่มคณะกรรมการสมานฉันท์แรงงานไทย (คสรท.) และสมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจ (สรส.) ที่นำผู้ใช้แรงงานกว่า 3,000 คน เติมนครศรีธรรมราช เนื่องในวันกรรมกรสากล ยื่นข้อเสนอให้ พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี และหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) โดยเฉพาะการเรียกร้องให้ภาครัฐปฏิรูปโครงสร้างค่าจ้างอย่างเป็นธรรมเท่ากันทั่วประเทศ ซึ่งมีคำถามว่าถึงเวลาจะต้องทบทวนแล้วหรือยัง

แม้ปีนี้กลุ่มผู้ใช้แรงงานไม่ได้เรียกร้องเรื่องขึ้นค่าจ้างแรงงานเหมือนทุกปีที่ผ่านมา ด้วยเหตุผลเรียกร้องขึ้นค่าแรงขั้นต่ำเมื่อไหร่ค่าครองชีพ ราคาสินค้า จะขยับขึ้นไปรอก่อนทันที เพราะการขยับขึ้นค่าแรงขั้นต่ำเกือบทุกครั้ง ราคาสินค้าก็จะขยับขึ้นไปทุกครั้ง แต่พอค่าแรงขั้นต่ำที่ผู้ใช้แรงงานเรียกร้องไม่ได้ขยับตามที่ร้องขอ มีการปรับเพียงบางส่วน ทว่าราคาสินค้าอุปโภค บริโภค ที่ขยับไปรอก่อนหน้านี้ก็ไม่ได้ปรับลดลงตามค่าแรงขั้นต่ำที่ได้รับจริง ส่งผลให้ผู้ใช้แรงงานต้องแบกรับภาระค่าครองชีพที่สูงขึ้น

ต้องยอมรับว่าปัจจุบันอยู่ในช่วงเศรษฐกิจฝืดเคือง ค่าครองชีพถีบตัวสูงขึ้น รายได้น้อยกว่ารายจ่าย จนนายสาวิทย์ แก้วหวาน ประธานคณะกรรมการสมานฉันท์แรงงานไทย ต้องบอกว่า ค่าแรงขั้นต่ำขึ้นพื้นต้องมากกว่า 300-400 บาทต่อวัน เพราะค่าจ้างวันละ 300-310 บาท แค่นี้คนเดียวยังไม่เพียงพอ ขณะที่ความเป็นจริงต้องเลี้ยงดูครอบครัวถึง 2 คน เรียกว่า มีพ่อ แม่ ลูก ซึ่งมากกว่า 600-900 บาทด้วยซ้ำ

ยิ่งผลสำรวจความคิดเห็นประชาชน จากกรุงเทพโพล ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ เรื่องแรงงานไทย ใจสู้หรือเปล่า เก็บข้อมูลจากประชาชนทั่วประเทศ จำนวน 1,149 คน ส่วนใหญ่ร้อยละ 52.8 เห็นว่าน่าจะขึ้นค่าแรงขั้นต่ำมากกว่า 310 บาท และเมื่อถามว่าค่าแรงขั้นต่ำที่ได้รับในแต่ละวันเพียงพอกับค่าใช้จ่ายหรือไม่ ส่วนใหญ่ร้อยละ 47.4 เห็นว่า

พอติดกับค่าใช้จ่าย จึงไม่มีเงินเหลือเพื่อเก็บออม ส่วนร้อยละ 33.8 เห็นว่า ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย ต้องกู้ ต้องหยิบยืม ขณะที่ร้อยละ 18.8 เห็นว่า เพียงพอกับค่าใช้จ่ายและมีเงินเก็บออม โดยเมื่อให้เปรียบเทียบสภาพทางการเงินของตนเทียบกับสำนวนไทยพบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 64.2 เปรียบได้กับสำนวน พออยู่พอกิน รองลงมาร้อยละ 31.4 ชักหน้าไม่ถึงหลัง และร้อยละ 3.1 เหลือกินเหลือใช้

โดยอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ณ ปัจจุบัน ที่ราชกิจจานุเบกษา ประกาศไปเมื่อวันที่ 7 ธันวาคม 2559 เรื่องอัตราค่าจ้างขั้นต่ำทั่วประเทศ ใช้ใน 77 จังหวัด อัตราวันละ ตั้งแต่ 300-310 บาท เริ่มบังคับใช้เมื่อ 1 ม.ค.2560 เป็นต้นมา ระบุว่า ด้วยคณะกรรมการค่าจ้างได้มีการประชุมศึกษาและพิจารณาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอัตราค่าจ้าง ที่ลูกจ้างได้รับอยู่ ประกอบกับข้อเท็จจริงอื่นตามที่กฎหมายกำหนด เมื่อวันที่ 19 ตุลาคม 2559 และมีมติเห็นชอบให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเพื่อใช้บังคับแก่นายจ้างและลูกจ้างทุกคน อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 79 (3) และมาตรา 88 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2551

คณะกรรมการค่าจ้างประกาศ ข้อ 1 ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง เรื่อง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ (ฉบับที่ 6) ลงวันที่ 2 พฤศจิกายน 2554 และประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง เรื่อง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ (ฉบับที่ 7) ลงวันที่ 10 ตุลาคม 2555 ข้อ 2 ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละ 310 บาท ในท้องที่กรุงเทพมหานคร จังหวัดนครปฐม นครปฐม ภูเก็ต สมุทรปราการ และสมุทรสาคร ข้อ 3 ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละ 308 บาท ในท้องที่จังหวัดกระบี่ ชอนแก่น ฉะเชิงเทรา ชลบุรี เชียงใหม่ นครราชสีมา ประจวบคีรีขันธ์ ระยอง สงขลา สระบุรี และสุราษฎร์ธานี

ข้อ 4 ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละ 305 บาท ในท้องที่จังหวัด กาญจนบุรี กาฬสินธุ์ กำแพงเพชร จันทบุรี ชัยนาท ชัยภูมิ เชียงราย ตรัง ตาก นครนายก นครพนม นครสวรรค์ น่าน บึงกาฬ บุรีรัมย์ ประจวบคีรีขันธ์ เพชรบุรี เพชรบูรณ์ พิษณุโลก เพชรบูรณ์ แพร่ มหาสารคาม มุกดาหาร แม่ฮ่องสอน ยโสธร ร้อยเอ็ด ราชบุรี ลพบุรี ลำปาง ลำพูน เลย ศรีสะเกษ สกลนคร สตูล สมุทรสงคราม สระแก้ว สุโขทัย สุพรรณบุรี สุรินทร์ หนองคาย หนองบัวลำภู อ่างทอง อ่างนาจเจริญ อุตรดิตถ์ อุทัยธานี และอุบลราชธานี ข้อ 5 ให้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละ 300 บาท ในท้องที่จังหวัดชุมพร ตรัง นครศรีธรรมราช นราธิวาส ปัตตานี ยะลา ระนอง และสิงห์บุรี

ข้อ 6 เพื่อประโยชน์ตามข้อ 2 ถึงข้อ 5 คำว่า “วัน” หมายถึง เวลาทำงานปกติของลูกจ้าง ซึ่งไม่เกินชั่วโมงทำงาน ดังต่อไปนี้ แม้นายจ้างจะให้ลูกจ้างทำงานน้อยกว่าเวลาทำงาน ปกติเพียงใดก็ตาม (1) 7 ชั่วโมง สำหรับงานที่อาจเป็นอันตราย ต่อสุขภาพและความปลอดภัยของลูกจ้าง ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2541) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 (2) 8 ชั่วโมง สำหรับงานอื่นซึ่งไม่ใช่ งานตาม (1) ข้อ 7 ห้ามมิให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างเป็นเงินแก่ ลูกจ้างน้อยกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

ดังนั้นเมื่อมีเสียงสะท้อนจากผู้ใช้งาน และคนส่วนใหญ่ เรียกร้องให้ภาครัฐปฏิรูปโครงสร้างค่าจ้างอย่างเป็น ธรรมเท่ากันทั่วประเทศ กอปรภาวะเศรษฐกิจฝืดเคืองขณะนี้ รัฐบาลก็ควรจะนำข้อเสนอมาพิจารณาเรื่องโครงสร้างค่า จ้างในปัจจุบันเหมาะสมกับสภาวะการหรือไม่ และหากปรับ ควรจะเป็นเท่าไรอย่างไร หรือถ้าไม่ปรับก็ต้องมีเหตุผลที่ เพียงพอให้ประชาชนรับรู้รับทราบ เชื่อว่าคนส่วนใหญ่รวมทั้งผู้ใช้งานพร้อมรับฟังเหตุและผล ขอเพียงภาครัฐให้ สิทธิให้เสียงย่อมผ่านข้อเสนอเท่านั้น.